

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **O. A.**, narozený „X“, státní příslušnost Turecko,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 7, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2018, č. j. OAM-910/ZA-ZA11-ZA17-2017, E. č. „X“,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 11. 9. 2017, č. j. OAM-910/ZA-ZA11-ZA17-2017, E. č. „X“, kterým byla podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a proto žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Současně žalobce v žalobě navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek a žalovanému uložil náhradu nákladů řízení.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a v rozporu se zákonem nepřezkoumal jeho žádost o udělení azylu. Zastavením řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost se žalovaný zbavil povinnosti žádost věcně přezkoumat a žalobce připravil o možnost bránit se proti meritornímu rozhodnutí ve věci, jakožto i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek. Žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí rovněž porušil ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro věcný přezkum jeho žádosti, které vyplývají z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobce sice prezentoval obdobné skutečnosti, jako v předešlé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nicméně nyní k tomu přistupuje nová skutečnost, a sice že žalobce žije ve společné domácnosti s partnerkou, která je českou občankou, s níž společně vychovává její dva potomky, rovněž české občany. Možnost udělení mezinárodní ochrany je tedy na místě posoudit s ohledem na mezinárodní závazky České republiky, zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte. Žalobce dále uvedl, že nedostal dostatek prostoru pro to, aby se mohl k důvodům podané žádosti dostatečně vyjádřit. Ve věci naopak nebyl proveden pohovor a žalovaný vycházel jen ze žádosti o mezinárodní ochranu, která nemůže být pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností dostatečná. Za takové situace má žalobce za to, že mu žalovaný nemůže vytýkat nedostatek součinnosti. Pro demonstraci své důkazní situace a možnosti prokázat relevantní skutečnosti žalobce poukázal metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009-66, v němž se jmenovaný soud v obdobné situaci zabýval posouzením projednatelnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uzavřel, že žalovaný nedostatečně posoudil nepřípustnost žádosti, nezabýval se předesřenými skutečnostmi a nemohl tak ani zjistit, jak se změnilo postavení žalobce. Zároveň dodal, že vycestování žalobce do domovského státu není možné, neboť mu hrozí vážná újma.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobce v ní neprokázal nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí, při jehož vydání žalovaný postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný připomněl, že žalobce ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 12. 2016 označil za důvod jejího podání skutečnost, že jeho rodina je v Turecku pod tlakem pro svůj kurdský původ a aktivity jejich strýce, který bojoval proti tamnímu režimu. Místo, kde žalobce žil se nacházelo u syrských hranic a bylo nebezpečné pro život. Žalobce dále zmínil svoji snahu vyhnout se povinné základní vojenské službě. Žalovaný v rozhodnutí o této první žádosti žalobce konstatoval, že osobní situace žalobce stran kurdské etnicity a snaha vyhnout se nástupu na povinnou vojenskou službu nejsou charakteru pronásledování ani reálného nebezpečí ve smyslu azylového zákona. Žalovaný svou argumentaci podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, jak co do obecné bezpečnostní situace, tak i v rámci individuálního posouzení případu. Následně žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 11. 2017 žalobce uvedl stejné motivy svého odchodu z vlasti a své neochoty se do Turecka vrátit. Všechny žalobcem uváděné skutečnosti byly již meritorně řešeny a závěry žalovaného zůstávají platné i Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s přihlédnutím k aktuálním informacím o Turecku. K partnerskému soužití žalobce na území České republiky se žalovaný již vyjádřil v minulém rozhodnutí, když žalobce odkázal na využití zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), který je pro tyto situace konstruován. Žalovaný zdůraznil, že žalobcem uvedené nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti či obav z případného návratu do země, tím méně pak důvodů dle ust. § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádnou novou relevantní skutečnost ve smyslu zákona o azylu, žalovaný neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný shrnul, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se podrobně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělili, když byli o tomto následku ve výzvě výslovně poučeni.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 2. 12. 2016 byla žalobcem podána první žádost o udělení mezinárodní ochrany. V předmětné žádosti mimo jiné uvedl, že je pro něj nemyslitelné žít v Turecku vzhledem k situaci, který se tam dlouhodobě vyhrocuje. Celá jeho rodina žila od jeho dětství pod tlakem, protože jsou Kurdové, byli vylučováni z normální společnosti, fyzicky napadáni policií bez ohledu na věk a pohlaví. Vzhledem k tomu, že jeho strýc bojoval proti režimu, nesla za to následky celá rodina. Místo, kde žalobce žil, je blízko syrským hranicím, pobyt zde je nebezpečný a nemyslitelný, neustále hrozí bombové útoky. Každý den k nim domů přicházela policie, odváděla strýce, odváděla otce, slychali nadávky a urážky. Dalším důvodem podání žádosti je, že se chtěl vyhnout vojenské službě, jelikož je to proti jeho přesvědčení, a proto je v domovském státě hledaný. O uvedené žádosti žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 22. 8. 2017, č. j. OAM-1030/ZA-ZA11-ZA17-2016, E. č. x, jímž rozhodl o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné. V daném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce přicestoval do České republiky se zcela jiným motivy, než je žádost o mezinárodní ochranu, načež se k této možnosti uchýlil až v okamžiku, kdy byly vyčerpány ostatní prostředky k jeho legálnímu pobytu v České republice. Po vyhodnocení relevantních okolností případu žalovaný uzavřel, že žalobce nenaplnil podmínky udělení azylu dle ust.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 12, § 13, § 14, ani podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle ust. § 14a a § 14b, mezinárodní ochrana tudíž žalobci nebyla udělena.

7. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že dne 1. 11. 2017 podal žalobce v pořadí druhou žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že žil na syrském pohraničí, což je oblast s velkým nebezpečím ohrožení života, z internetu se dozvěděl, že návrat do této oblasti se nedoporučuje. Kvůli aktivitám jeho strýce byl pod tlakem bezpečnostních složek. V domovském státě se nemá kam a ke komu vrátit. V České republice si našel přítelkyni, se kterou začal žít ve společné domácnosti. Dne 24. 8. 2018 byla žalobci poskytnuta možnost se s podklady rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim či navrhnout další podklady rozhodnutí nebo uvést námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil a s obsahem uvedených podkladů se seznámil, další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nenavrlh a neuvedl ani žádné nové skutečnosti. Proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.
8. Vzhledem k námitkám žalobce se soud zejména zabýval otázkou, zda v dané věci došlo k naplnění podmínek pro zastavení řízení dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
9. Dle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany pro účely tohoto právního předpisu rozumí druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
10. Dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
11. Dle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a. Dle odst. 3 citovaného ustanovení podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle ust. § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
12. Dle ust. § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
13. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ust. § 11a a násl. zohledňuje situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesení zastaví.

14. Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: *„Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“*
15. Z výše uvedeného tedy plyne, že úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, který je dostupný na www.nssoud.cz: *„se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.“* Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je tedy postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení.
16. V daném případě žalobce v původní žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 12. 2016 mezi důvody pro její udělení uvedl nebezpečnou situaci z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu a fyzický i psychický nátlak bezpečnostních složek vůči jeho rodině. Prakticky shodné důvody však uvedl i ve své druhé žádosti ze dne 1. 11. 2017. Rozdíl spočívá jen v tom, že ve druhé žádosti žalobce již nezmínil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany snahu vyhnout se nástupu do armády. Výčet důvodů naopak rozšířil o skutečnost, že se nemá v domovském státu kam vrátit a že na území České republiky navázal partnerský vztah. Nově uvedené důvody však nelze považovat za azylově relevantní skutečnosti ve smyslu „podstatné změny“ poměrů.
17. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci těchto důvodů, tyto důvody přitom i výslovně citoval. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zřetelně plyne, že se porovnáním azylových námitek žalovaný náležitě zabýval. Protože však žalovaný neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, řízení dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastavil pro nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje.

18. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, jestliže s ním nebyl proveden osobní pohovor, tak nelze s jeho argumentací souhlasit, neboť osobní pohovor se v případě opakovaných žádostí neprovádí. Není ani pravdou, že by žalovaný vycházel jen z informací uvedených žalobcem v jeho žádosti, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný přdestřel zprávy o zemi původu, z nichž vycházel při učinění závěru ohledně toho, že žalobci v případě návratu do Turecka pronásledování či nebezpečí vážné újmy nehrozí. Důvody aplikace ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalovaným na případ žalobce jsou s ohledem na povahu věci z rozhodnutí zcela seznatelné - žalobce neuvedl žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, a proto žalovanému nezbylo, než řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavit, pro nepřípustnost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
19. Žalobce by měl mít na paměti, že ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu představuje dle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.
20. Dále by měl mít žalobce na paměti, že ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu dvou postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Jestliže nyní žalobce namítá, že nedostal dostatek prostoru pro to, aby se mohl k důvodům své žádosti dostatečně vyjádřit, není jeho námitka důvodná, neboť žalobci bylo umožněno poskytnout údaje ke své žádosti dle ust. § 10 zákona o azylu a současně byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce však žádné nové skutečnosti neuváděl a spokojil se jen s odkazem na řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému tudíž nelze vyčítat, pokud se v odůvodnění rozhodnutí omezil pouze na konstatování neměnnosti azylových důvodů.
21. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že žalovaný nedostatečně posoudil nepřípustnost žádosti, resp. že s přdestřenými skutečnostmi nesprávně naložil. V předmětné věci bylo pro žalovaného určující vyhodnocení, zda žalobce tvrdí oproti své předchozí žádosti nové azylově významné skutečnosti. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech a že by žalovaný pochybil, pokud předmětnou druhou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyhodnotil jako nepřípustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a na případ žalobce neaplikoval ust. § 14a ust. popř. § 12 stejného zákona. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.

22. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a nelze jím legalizovat pobyt. K tomuto účelu měl žalobce využít zákon o pobytu cizinců na území České republiky, jak opakovaně je judikováno správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz).
23. Jelikož soud přikročil k přednostnímu projednání žaloby v meritu věci v intencích ust. § 56 s. ř. s., proto samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
24. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 19. prosince 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.